

ního poměru u něho roční nezabavitelnou částku. Kdyby měla býti zabavitelná jen mzda, pokud u téhož zaměstnavatele přesahuje existenční minimum roční, bylo by na vůli dlužníka, by zabavení své mzdy zmařil tím, že by u téhož zaměstnavatele pracoval jen tak dlouho, dokud výdělek jeho nedosáhne existenčního minima ročního a pak si našel jinou práci. Tak by mohl docílit nezabavitelného existenčního minima několikrát, což by odporovalo i doslovu i duchu zákona. Z toho vidno, že hleděti jest k výdělku celoročnímu. Postupovati však nelze ani tak, že by se sečítala mzda nezabavitelná u různých zaměstnavatelů, u nichž zaměstnanec v roce postupně pracoval, a, až by skutečně vyplacená mzda dosáhla výši existenčního minima, že by exekuce postihla všecku další mzdu již bez zřetele na toto minimum. To by předpokládalo, že pozdější zaměstnavatel by musil znáti, kolik bylo zaměstnanci vyplaceno v jeho dřívějších služebních místech, by mohl zjistiti, kdy existenčního minima bude dosaženo; tu vědomost však zaměstnavatel pravidelně nemá a mítí nemůže. Nezbyvá tedy jiný způsob než způsob svrchu uvedený. Jemu nasvědčuje i úmysl zákonodárcův přizpůsobiti zákonný stav v historických zemích stavu na Slovensku, kde již před zákonem č. 314/1920 sb. z. a n. bylo stanoveno nezabavitelné minimum i pro mzdu denní, jakž vyplývá z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona tisk 2678 národního shromáždění roku 1920. Odvolací soud pochybil, odečítávaje nezabavitelnou roční částku 3.000 Kč v exekuci vedené jen na předpokládanou mzdu Adolfa T-a u žalovaného od součtu této mzdy se mzdou jeho též u ostatních jeho zaměstnavatelů, ostatně ani přesně nezjištěnou, a ukládaje dovolateli, by zaplatil celý přebytek tohoto součtu nad 3.000 Kč. Právem dovolatel vytýká rovněž, že odvolací soud přisuzuje přebytek mzdy Adolfa T-a, uchýlil se od zjištění prvního soudu, že měsíční mzda jeho byla 400 Kč, a odsoudil žalovaného k zaplacení zabavitelné části na dobu celého roku. Přisouditi mohl jen částku za dobu ode dne doručení usnesení o zabavení mzdy, což se podle exekučních spisů stalo dne 11. dubna 1931, do dne rozsudku soudu první stolice, t. j. do 26. září 1931, tedy za 5½ měsíce, a vycházeti při tom ze mzdy čeledínské 400 Kč měsíčně, jak ji zjistil soud první stolice, poněvadž tuto výši strana žalující ve svém odvolání nenapadla. Při měsíční mzdě 400 Kč činí nezabavitelné exekuční minimum v souzeném případě měsíčně 250 Kč (3.000 Kč; 12) a zabavitelným jest zbytek 150 Kč. Z toho připadá však na mzdu u žalovaného jen polovice 75 Kč, poněvadž bylo zjištěno, že Adolf T. u něho pracoval jen 13 dnů v měsíci, tedy polovici pracovních dnů v měsíci. Za dobu 5½ měsíce svrchu zmíněnou činí zabavitelná část mzdy Adolfa T-a u žalovaného 412 Kč 50 h a na tuto částku bylo tedy snížiti částku přisouzenou napadeným rozsudkem.

Čís. 12696.

Bylo-li rozvrhové usnesení rekursním soudem částečně zrušeno a prvnímu soudu uloženo, by v této části vydal nové rozvrhové usnesení, bylo na prvním soudě, aby se ve svém novém rozvrhovém usnesení ob-

mezil jen na vyřízení oné části napadeného rozvrhového usnesení, ve které bylo zrušeno a jehož položek se zrušení týkalo.

Pojal-li první soud neprávem do nového dodatečného rozvrhového usnesení i položky, ohledně kterých původně stížnost podána nebyla a ohledně kterých bylo ve zrušovacím usnesení rekursního soudu vysloveno, že ohledně nich zůstává rozvrhové usnesení netknutým, nestalo se tím rozvrhové usnesení v těchto položkách předmětem nového přezkoumání vyššími stolicemi a nelze je již napadati.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, R I 447/33.)

Usnesením prvního soudu ze dne 10. listopadu 1932 bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost. Rekursní soud zrušil usnesením ze dne 28. prosince 1932 usnesení prvního soudu, pokud bylo napadeno, a uložil prvnímu soudu, by co do napadených položek vydal nové usnesení. Soud první stolice vydal dne 15. února 1933 nové usnesení, do něhož pojal i položky, jež nebyly v rekursu proti usnesení ze dne 10. listopadu 1932 napadeny. Rekursní soud usnesením ze dne 17. března 1933 nevyhověl rekursu pokud směřoval proti položkám, jež nebyly napadeny v rekursu proti usnesení prvního soudu, a uvedl v tomto směru v důvodech: Rozvrhové usnesení ze dne 10. listopadu 1932 bylo usnesením krajského soudu ze dne 28. prosince 1932 zrušeno jen v odst. II a, 2, dále II b, 2, a v odst. posledním, kdežto v ostatních nenapadených částech zůstalo toto rozvrhové usnesení netknutým a v důsledku toho ve všech ostatních částech vešlo v moc práva, a jeví se býti stížnost, pokud napadá rozvrhové usnesení i v těchto částech, opožděnou a nemohlo jí býti vyhověno. Jest to zejména ta část stížnosti, která napadá rozvrhové usnesení co do útrat přiznaných správci konkursní podstaty pozůstalosti, a útrat a vedlejších závazků přiznaných Občanské záložně, neboť ani zmíněné konkursní podstatě ani jmenované záložně rozvrhovým usnesením ze dne 15. února 1933 nebylo nic více přiznáno, než usnesením rozvrhovým ze dne 10. listopadu 1932, ve kterém směru původní rozvrhové usnesení stěžovatelem napadeno nebylo a vešlo v moc práva. Prvý soudce ovšem neprávem opětně do nyní napadeného rozvrhového usnesení pojal i položky, ohledně kterých původně stížnost podána nebyla, a ohledně kterých bylo zdejší usnesením ze dne 28. prosince 1932 vysloveno, že se ohledně nich ponechává napadené rozvrhové usnesení netknutým, takže do nového rozvrhového usnesení měly býti pojaty jen ty položky, ohledně kterých bylo usnesení rozvrhové zrušeno, avšak vzhledem k tomu, že první soudce v tom směru nic více věřitelům nepřiznal, nastala ve skutečnosti v tom ohledu žádná změna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle usnesení rekursního soudu z 28. prosince 1932 bylo rozvrhové usnesení prvního soudu ze dne 10. listopadu 1932 v napadené části v bodech II a) 2, II b) 2 a v posledním odstavci zrušeno a prvnímu

soudu uloženo, by v této části vydal nové usnesení, kdežto v nenapadené části zůstalo rozvrhové usnesení netknutým. Podle odbohy § 496 druhý odstavec a 499 druhý odstavec c. ř. s. jakož i § 234 druhý odstavec a § 233 druhý odstavec ex. ř. bylo na prvním soudu, by se ve svém novém rozvrhovém usnesení obmezil jen na vyřízení oné části napadeného rozvrhového usnesení, ve které bylo zrušeno a jehož položek se zrušení týkalo. Nové prvním soudem takto vydané dodatečné rozvrhové usnesení ovšem podléhá dalším opravným prostředkům, jakž vyplývá z ustanovení § 234 a 239 ex. ř. Pojal-li však první soud neprávem do nového dodatečného rozvrhového usnesení i položky, ohledně kterých původně stížnost podána nebyla a ohledně kterých bylo v napadeném rozhodnutí rekursního soudu z 28. prosince 1932 vysloveno, že ohledně nich zůstává rozvrhové usnesení netknutým, nestalo se tím rozvrhové usnesení v těchto položkách předmětem nového přezkoumání vyššími stolicemi a správně uvedl rekursní soud, že vešlo v těchto bodech v moc práva, takže je již nelze napadati. Neprávem dovozuje se v dovolacím rekursu, že tu jde o zcela nové a samostatné rozhodnutí, které podléhá opravným prostředkům bez ohledu na předcházející rozvrhové usnesení z 10. listopadu 1932. Dovolací rekurs není tudíž opodstatněný. Při tom se připomíná, že mimořádný dovolací rekurs nebyl jako nepřipustný podle § 528 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) odmítnut, nýbrž že je podle § 239 poslední odstavec ex. ř. přípustný, poněvadž ve skutečnosti jde o otázku rozvrhu v položkách původně nenapadených.

Čís. 12697.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Nedbala-li dozorčí rada návrhu menšiny, opodstatněného stanovami, by byl její návrh dán na pořad valné hromady, nebyla mimořádná valná hromada svolána způsobem odpovídajícím zákonu a stanovám.

Úkony, týkající se vnitřních poměrů družstva, jež podnikly orgány družstva, jež nebyly podle stanov platně zvoleny a nebyly do rejstříku platně zapsány, jsou neplatné. Takovým úkonem je i přijímání nových a vyloučení starých členů.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, R I 476/33.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. 11.975 sb. n. s. Usnesením rejstříkového soudu ze dne 25. listopadu 1932 byla vyzvána dozorčí rada družstva, by svolala valnou hromadu. Valná hromada byla svolána na 18. prosince 1932. Na této valné hromadě bylo zvoleno nové představenstvo. 1. Usnesením ze dne 30. prosince 1932 povolil rejstříkový soud zápis nového představenstva do rejstříku. 2. Usnesením z téhož dne zamítl rejstříkový soud návrh členů družstva, by byl odmítnut zápis představenstva vyšlého z volby mimořádné valné hromady družstva ze dne 18. prosince 1932 a by bylo nařízeno dozorčí radě svolání nové valné hromady podle návrhu minority s vyloučením osob přijatých za členy po 30. dubnu 1932. 3. Po-